

макаръ да сме въ това пусто мѣсто, пакъ трѣба да ся по прикрѣстимъ. Сѣкамъ да има въ раклж-тж нѣколко вощеницы, останкы отъ майкж ты (ахъ! Богъ да ъж прости), остали отъ добри дни; извади гы да си припалимъ тукъ подъ това дърво и да ся Богу помолимъ. Да ся помолимъ, Стоенчо, да ны отърве отъ злосторници и да ны извади живо и здраво изъ тжзъ горж, за да видимъ по скоро Василя; да ся прикрѣстимъ, Стоенчо и да ся помолимъ за Васильово зравье, за Петрово здравие и за... Станкыно здравие... ако е жива, ако ли не... то... Богъ да ъж прости... Поклони до земьж-тж да сторимъ Стоенчо! и Богу да ся помолимъ, за да прости твожж-тж милж майкж—легка ѣ прѣсчица! Стани, стани, Стоенчо, не плачи (а самъ горко проливаше сълзы), иди и поскоро донеси двѣ вощеничкы, запали и гы прилѣпи на дърво-то, донеси и бучка таміанъ, гуди го на еднж трескычкж и пораскади.

Старець-тъ, слѣдъ малко, пълень съ набожностъ, приклони колени на зеленж-тж моравж къмъ истокъ; тепло ся Богу молеше: сълзы поронены изъ очи му, като знакъ на чистосърдечнж-тж му молитвж, росытъ трѣвж-тж. Стоенчо и той ся кръстеше и тайно ся Богу молеше, като стоеше правъ задъ баща си. Слѣдъ время богослуженіе-то ся свърши.

—Хади сега Стоенчо, донеси късче хлѣбъ